

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 432/2020
Рев 505/2020
12.02.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЋЋ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из .., против туженог Града Вршца, кога заступа Градско правобранилаштво града Вршца, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца АА, ББ и ВВ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1218/19 од 02.07.2019. године, и о ревизији судског вештака ЈЈ, чији је пуномоћник Марија Ивановић, адвокат из ..., изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 561/19 од 15.10.2019. године, на седници одржаној 12.02.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца АА, ББ и ВВ, изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1218/19 од 02.07.2019. године, и о ревизији судског вештака ЈЈ, изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 561/19 од 15.10.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца АА, ББ и ВВ, изјављена против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 1218/19 од 02.07.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија судског вештака ЈЈ, изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 561/19 од 15.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П бр. 973/17 од 07.06.2018. године, у побијаном делу усвојен је тужбени захтев и тужени је обавезан да тужоцима, по основу неоснованог обogaћења, исплати појединачне износе са затезном каматом, све ближе наведено у изреци, као и да им накнади трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 1218/19 од 02.07.2019. године, наведена првостепена пресуда у ожалбеном делу је преиначена, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев којим су тужиоци, по основу неоснованог обogaћења, тражили исплату појединачних износа са затезном каматом, све ближе наведено у изреци, и тужиоци су обавезани на накнаду трошкова парничног поступка.

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 561/19 од 15.10.2019. године, одбијена је као неоснована жалба судског вештака ЈЈ и потврђено је решење Основног суда у Вршцу П бр. 973/17 од 22.01.2019. године, исправљено и допуњено решењем истог суда П бр. 973/17 од 13.02.2019. године којима је судском вештаку на име награде за вештачење и пореза и доприноса за ПИО, признат износ наведен у изреци првостепених решења.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци АА, ББ и ВВ, су изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права на основу чл. 403. и 404. ЗПП. Против правоснажног решења којим је одлучено о накнади за вештачење, ревизију је изјавио судски вештак ЈЈ, на основу чл. 403. и 404. ЗПП, оспоравајући одлуку у погледу висине накнаде која му је призната по основу обављеног вештачења.

Одлучујући о дозвољености ревизије тужилаца на основу члана 404. став 2. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. По оцени ревизијског суда нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у "Службеном гласнику Републике Србије", а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталих применом општег акта који није у сагласности са Уставом или законом.

Осим тога Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставноправно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО као и успостављање одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме ревизија није дозвољена по члану 479. став 6. ЗПП, па нема места ни примени одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије вештака на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11... 55/2014), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Вештак у основи своје ревизије сматра да нижестепени судови нису правилно одлучили о његовом опредељеном захтеву за награду за обављено вештачење и то пре свега због тога што нису правилно утврдили број часова који су неопходни за вештачење. Одредбом члана 18. став 1. Правилника о накнади трошкова у судским поступцима ("Службени гласник РС" бр. 9/2016 и 62/22016) је прописано да се вештаку награда одређује тако што се основица за обрачун награде дели с бројем радних часова у месецу који је претходио вештачењу па се тако добијен износ множи бројем часова који су били неопходни за вештачење. Дакле, број часова који је неопходан за вештачење је фактичко питање и

утврђује се од стране суда у сваком конкретном случају. Отуда указивање у ревизији на одлуке судова у којима је за слично вештачење био утврђен већи број радних часова и самим тим вештаку признат већи износ награде не значе различиту судску праксу у истоветним ситуацијама, већ само указују на другачије чињенично стање које је суд утврдио у тим поступцима. С обзиром да нису испуњени ни остали услови из члана 404. ЗПП за изузетну ревизију, то је и одлучено у ставу првом изреке решења.

У погледу ревизије судског вештака Врховни касациони суд указује на то да према одредби члана 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6.). Надаље, према одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.) осим из члана 404. овог закона.

У конкретном случају, ревизија је изјављена на решење којим је одлучено о трошковима вештачења, којим се поступак правноснажно не завршава, те је ревизија у смислу цитираних законских одредби недозвољена.

На основу изложеног одлучено је као у изреци применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић